

זוהר הקדוש עם פירוז'

מתוך מדבר: מדבר על הפרשה

עלון מס' 71 פרשת משהים תש"פ

"לבעזה"ת ע"י מרכז מתוק מדבר"ת. 5135 ירושלים

לוח עמוד חמ"ק בזורה ק לפרשת תורה		
תיקוני זהר חלק ג-ד		
MONTH	YEAR	DAY
תקצ"ד	קמ"ע"ב	ראשון
תר	קמ"ע"א	שני
תרז'	קמ"ע"ב	שלישי
תרג'	קמ"ע"א	רביעי
תריז'	קמ"ע"ב	חמישי
תרטג'	קמ"ע"א	שישי
תרכג'	קמ"ע"ב	שבת
א	קיג"ב	

בני אדם המתנהגים הצד הטוב ניצולים מיד הפט"א

אית נשמתין עשיין, כד שלט אדם באדם, דכתיב (קהלת ח ט) עת אשר שלט האדם באדם לרע לו, לרע לו וداع, אבל, הא נשmeta דהנות לסתרא אחרא איש זר, ואתחשחת מניה, דא ايיה לרע לו, לו לההוא איש זר, ואיה בתרומת הקדשים לא תאכל, עד דעביד בה קדשא בריך הוא מה דעביד, אתה קרא ואמר, ובת כהן כי תהיה לאיש זר, כי הוא הוא. הכא אית רזא היה מטעשן נשמתין, אלא הא עלםא אתנהג פלא באילנא דעת טוב ורע, וכבר אתנהגן בני עלםא בסטרא דטוב, טיקלא קיימת ואכרע לסתרא דטוב, וכבר אתנהגן בסטרא דרע אכרע לההוא סטרא, וכל נשמתין דהו בהיא שעתא בטיקלא, הווע עשיין לוון גנטיל לוון, אבל לרע לו, דאיןון נשמתין פפיין (ס"א חפץ) לכל מה דאשבחן מסטרא בישא

מתוק מדבר

קרא ואמר בא הכתוב ואמר ובת כהן שהיא הנשמה הקדושה כי תהיה לאיש זר כשהנשמה נעשת ע"י הסטרא אחרת, כי הוא כך הוא פירוש הפטוק אם תדייק היטוב.

אמר עוד הסבא אבל הכא אית רזא היה מטעשן נשמתין יש כאן סוד איך נעשה הנשות ביד הסטרא אחרת, אלא הא עלםא אתנהג פלא באילנא דעת טוב ורע אלא כל העולם הזה מתנהג ע"ז הדעת טוב ורע, שהוא קליפה נוגה הכלולה טוב ורע, ולה יש גם כן סוד מאזנים שמכרעת פעם לצד הטוב ופעם לצד הרע, והיינו וכבר אתנהגן בני עלםא בסטרא דטוב כשבני אדם מתנהגים מצד הטוב, טיקלא קיימת ואכרע לסתרא דטוב או המזונים עומדת ומכרעת לצד הטוב, וכבר אתנהגן בסטרא דרע אכרע לההוא סטרא וכשנתנהגים מצד הרע המזונים מכרצה לצד ההוא, וכל נשמתין דהו בהיא שעתא בטיקלא וכל הנשות שהיו או במאזנים, והוא עשיין לוון גנטיל לוון הרע שבונגה עשך אותו ולכך אותו, אבל לרע לו אבל הוא לרע להקליפה, דאיןון נשמתין פפיין לכל מה דאשבחן

בני אדם המתנהגים הצד הטוב ניצולים מיד הפט"א

אית נשמתין עשיין כד שלט אדם באדם יש נשמות שנעשות מן הקדושה ע"י קליפת נוגה כשלולט אדם הכליעל שהוא הרע שבונגה מסיבת עונות הדור, באדם דקדושה שהוא הנשמה הנקראת אדם, דכתיב עת אשר שלט האדם באדם לרע לו, לרע לו וداع לאדם דקדושה שהוא הנשמה הקדושה. אבל יש עוד פירוש אחר במש"כ לרע לו, והוא כי הא נשmeta דהנות לסתרא אחרא איש זר ואתחשחת מניה זו הנשמה שהיתה לסתרא אחרת שהוא איש זר ונעשה על ידו, דא ايיה לרע לו ומפרש לו דהינו לההוא איש זר להסתרא אחרת, כי הנשמה שנעשה ביד הסטרא אחרת היא מכלו אותו מבואר להלן, ואיה בתרומת הקדשים לא תאכל אבל זו הנשמה כל זמן שהוא בקליפה, אפילו בשפע מלכות הנקראות תרומות הקדשים לא תאכל, ר"ל שלא משפיעים לה שפע אלא כדי חיווה כדי שלא יינקו ממנה הקליפות, עד דעביד בה קדשא בריך הוא מה דעביד עד שעושה בה הקב"ה מה שעושה כדלקמן, אתה

ושיצאן ליה, וסימנא לְדָא, אֲרוֹנָה קְדִישָׁא דַּאתְעַשֶּׂק גּוֹ פְּלִשְׁתִּים וְשָׁלִיטוֹ בֵּיה, לְרֻעַ לֹזַן, אוֹף
הַכִּי הַנִּי נְשָׁמָתִין אַתְּעַשֶּׂקְיָן מִסְטָרָא אַחֲרָא לְרֻעַ לֹזַן.

מה את עבידך מאינון נשמתין, חמיין בספרי קדרמאי, דמניהו הוא איןון חסידי אומות העולם.

בשעת הבריאה ראה הקב"ה את כל הנשמות העתידות לבא לעולם

טו אַזְּהָרוֹתָא לְבָנִי נְשָׁא (בְּהָאי עַלְמָא) אִיתָהָני קְרָאִי, וְכָמָה עַיִּיטִין טְבִין עַלְאַיִן אִינְנוּ בְּכָל
מִילִי דָאָרְיִיתָא, וְכָלְהָוּ קְשׁוֹת בָּאָרֶחֶת קְשׁוֹת, וְאַשְׁתָּמוֹדָעָן לְגַבֵּי חַפְּיִימַין דִּירְעִי וְאוֹזְלִי בָּאָרֶחֶת
קְשׁוֹת, בְּזָמְנָה דְּבָעָא קְדָשָׁא בָּרִיךְ הוּא לְמַבְּרִי עַלְמָא, סְלִיק בְּרַעֲוֹתָא קְמִיה, וְצַיְּיר פֶּל נְשָׁמָתִין
דְּאִינְנוּ זָמְנִין לְמַיְּהָב בְּבָנִי נְשָׁא לְבָטָר, וְכָלְהָוּ אַתְּצִירָוּ קְמִיה בְּהָהָוּ צַיְּירָא מִמְשָׁדְזִימְנִין
לְמַהְוִי בְּבָנִי נְשָׁא לְבָטָר, וְחַמָּא כָּל חַד וְחַד, וְאִיתָהָן מִנְהָנוּ זָמְנִין לְאַבָּאָשָׁא אַרְחִיהָוּ בְּעַלְמָא.
וּבְשַׁעַטָּא דָמְטָא זָמְנִיהָוּ, קְרִי קְדָשָׁא בָּרִיךְ הוּא לְהָהָא נְשָׁמָתָא, אָמָר לְהָא, זִילִי עַוְלִי בְּדוּךְ
פָּלָן בְּגֹוף פָּלָן, אַתְּיבָת קְמִיה, מְאַרְיָה דַעַלְמָא דֵי לֵי בְּעַלְמָא דָא דָאָנָא יְתָבָא בֵּיה,
וְלֹא אִיהָךְ לְעַלְמָא אַחֲרָא דִישְׁתַּעֲבְרוּן בֵּיה, וְאַהֲא מְלוּכָּלָכָא בְּינִיהָוּ.

מתק مدבש

וְכָלְהָוּ קְשׁוֹת בָּאָרֶחֶת קְשׁוֹת וְכָלְםָהּ הָם אִמְתָּה וְמַולְיכִים
אֶת הָאָדָם בְּדַרְךְ הָאִמְתָּה, וְאַשְׁתָּמוֹדָעָן לְגַבֵּי חַפְּיִימַין דִּירְעִי
וְאוֹזְלִי בָּאָרֶחֶת קְשׁוֹת וְהָם נְודָעִים אֶל הַחֲכָמִים הַיּוֹדָעִים
דְּרַכֵּי הַתּוֹרָה וְהַוּלָּכִים בְּדַרְךְ הָאִמְתָּה, וְהָוּא כִּי בְּזָמְנָה דְּבָעָא
קְדָשָׁא בָּרִיךְ הוּא לְמַבְּרִי עַלְמָא בְּזָמְן שְׁרַצָּה הַקְּבָ"ה
לְבָרוֹא אֶת הָעוֹלָם בְּכָחֶת הַתְּעוּרָוֹת הַמְּעָשִׂים טוֹבִים שִׁיעָשׂוּ
בְּנֵי יִשְׂרָאֵל נְחַת רֹוח לְפָנָיו, סְלִיק בְּרַעֲוֹתָא קְמִיה עַלְהָה
בְּרַצּוֹן לְפָנָיו, וְצַיְּיר פֶּל נְשָׁמָתִין דְּאִינְנוּ זָמְנִין לְמַיְּהָב
בְּבָנִי נְשָׁא לְבָטָר וְצַיְּיר אֶת כָּל הנְשָׁמוֹת שָׁהָם עַתִּידָה
לְהַנְּתָן בְּבָנִי אָדָם אֶחָר כֶּךְ, וְכָלְהָוּ אַתְּצִירָוּ קְמִיה בְּהָהָוּ
צַיְּירָא מִמְשָׁדְזִימְנִין לְמַהְוִי בְּבָנִי נְשָׁא לְבָטָר וְכָלְמָהּ
נְצִירָוּ לְפָנָיו בָּאוֹתוֹ הַצִּירָה מִשְׁשָׁעַתִּידָה לְהִיּוֹת בְּבָנִי
אָדָם אֶחָר כֶּךְ, וְחַמָּא כָּל חַד וְחַד וְרָאָה לְכָל נְשָׁמָה וְנְשָׁמָה,
וְאִיתָהָן מִנְהָנוּ זָמְנִין לְאַבָּאָשָׁא אַרְחִיהָוּ בְּעַלְמָא וְרָאָה
שִׁישָׂ מהּ שַׁעַתִּידִים לְהַרְעָה דַרְכֵיכֶם בָּעוֹלָם.

וּמְשִׁיךְ דְּבָרָיו וְאָמָר וּבְשַׁעַטָּא דָמְטָא זָמְנִיהָוּ וּבְשַׁעַה
שַׁהְגִּיעַ זָמָן לְרֹדֶת לְעוֹלָם הַזָּהָה, קְרִי קְדָשָׁא
בָּרִיךְ הוּא לְהָהָא נְשָׁמָתָא קְרָאַה הַקְּבָ"ה לְנְשָׁמָה הָהִיא,
אָמָר לְהָא, זִילִי עַוְלִי בְּדוּךְ פָּלָן בְּגֹוף פָּלָן
בָּמְקוּם פָּלוֹנִי בְּגֹוף פָּלוֹנִי וְתַעֲשֵׂי בָּוּ מִצְוָה וְמַעֲשִׂים טוֹבִים
כִּדְיַי לְהַרְבּוֹת שְׁכָרָן, אַתְּיבָת קְמִיה הַשִּׁיבָה הַנְשָׁמָה לְפָנִי
הַקְּבָ"ה, מְאַרְיָה דַעַלְמָא דֵי לֵי בְּעַלְמָא דָא דָאָנָא
יְתָבָא בֵּיהָ רָבוֹן הָעוֹלָם דֵי לֵי בְּשִׁפְעַת הַמַּעַט שִׁישָׂ לֵי

מִסְטָרָא בִּינָה וּשְׁיצָאן לְיהָ לְפִי שָׁאַלְוָה הנְשָׁמוֹת כּוֹפּוֹת
וּמְכַנְּיעֹות לְכָל מִה שָׁמוֹצָאות מִצְדָּךְ הָרָע שְׁבָנוֹגָה, רַיִל
מוֹצִיאוֹת אֶת הַנּוֹצֹזִין קְדִישָׁין שָׁהָם חַיוּתָן וּבָזָה הָם מְכֹלֹות
אָוֹתָם, וּסְימָנָה לְדָא אֲרוֹנָה קְדִישָׁא דַּאתְעַשֶּׂק גּוֹ
פְּלִשְׁתִּים וְשָׁלִיטִים וְבֵגִים בֵּיהָ וְסִימָן לְזָהָרָן הַקּוֹדֶש שְׁנָעַשָּׂק
עַזְיָה הַפְּלִשְׁתִּים וְשָׁלְטוּ בָוּ שְׁהַחֲזִיקָהוּ בְשָׁבֵי, אֶבְלָדְכָר זָהָר
לְרֻעַ לֹזַן לְהַרְעָה לְהָם, כִּי נְגַפּוּ עַל יְדוֹ (מִמְצָוָה נֶמֶל)
(ס), אוֹף הַכִּי הַנִּי נְשָׁמָתִין אַתְּעַשֶּׂקְיָן מִסְטָרָא אַחֲרָא
לְרֻעַ לֹזַן אֶפְכָר כָּךְ הנְשָׁמוֹת הנְשָׁקּוֹת מִסְטָרָא אַחֲרָא
לְרֻעַ לְסִטְרָא אַחֲרָא.

ואמר מאחר שהSTRUFA אחרא יכול לסבול את קדושת הנְשָׁמוֹת שְׁנָעַשָּׂק
הַנְשָׁמוֹת שְׁנָעַשָּׂק בַּיָּדוֹ וּמוֹכוֹרָה לְהַקְּיָאָן, אָם כֹּן מָה
אַתְּעַבְּידָוּ מְאַינְנוּ נְשָׁמָתִין מִהְעָשָׂה מָאַלְוָה הנְשָׁמוֹת, ואמר
חַמְיָין בְּסָפָרִי קְדָמָאי וְאַנְתָּנוּ בְּסָפָרִים הַקְּמוֹנוֹנִים, דָמְנִיהָוּ
הָוּ אַינְנוּ חַסִּידִי אַוְמָתָה עַלְמָוֹת הָעוֹלָם שָׁמָה נְוֹלָדִים אֶלְוֹ חַסִּידִי
אוֹמּוֹת הָעוֹלָם (דף צה ע"ב, ובכ"א/origno כרך ו עמ"ש שלט - שם)

בשעת הבריאה ראה הקב"ה את כל הנשמות העתידות לבא לעולם

טו אַזְּהָרוֹתָא לְבָנִי נְשָׁא אִיתָהָני קְרָאִי עַדְיָה שְׁזִירָה
לְבָנִי אָדָם בָּאָלָו הַפְּטוֹקִים לְעַם נְכָרִי לֹא יִמְשָׁל לְמִכְרָה
בְּגָדוֹ בָּהָה, וְכָמָה עַיִּיטִין טְבִין עַלְאַיִן אִינְנוּ בְּכָל
דָאָרְיִיתָא וְכָמָה עַצְוֹת טוֹבָה וְחוֹשְׁבָה יִשְׁכַּנְוָה בְּכָל דְּבָרִי תּוֹרָה,

אמר לה קדשא בריך הוא, מן יומא דאתבריאת, על דא אתבריאת למשוי בההוא עולם,
כיוון דחמת נשותא כה, בעל ברחה נחתת ועאלת פמן.

אוריתא דיבבת עיטה לכל עולם, חמתה הבי עולם ואמרת, חמו בפה חס
קדשא בריך הוא עלייכו, מרגליתא טבא דהנות ליה זיין לכוי למגנא, דתשעבדון
בה בהאי עולם.

הזוכה לקבל בחינת נפש, נקרא בן להשבינה הך

ואם לבנו ייעדרה [וכו] השטא אית לומר, מן הוא אקרי בן לקדשא בריך הוא, פא חזי
כל ההוא דזכי לשלישר שניין ולהלאה, אקרי בן לכנסת ישראל, וכל מן דאיו מבן
עשרין שניין ולעליא זכי בהו, אקרי בן לקדשא בריך הוא, וקאי (דברים י) בנים אחים
לייהו"ה אלהיכם.

בד מטה דוד לשלישר שניין, זכה בההוא יומא דעתל לארכיפסר, פדין כתיב (תהלים ב ז) יהו"ה

מהוק מדבר

וישמשו בה בעולם זהה לתועלתם.

(דף צו ע"ב, ובכיאורינו ברך ו עמי שנג- שנה)

הזוכה לקבל בחינת נפש, נקרא בן להשבינה הך'

ואם לבנו ייעדרה [וכו]. השטא אית לומר מן הוא
אקרי בן לקדשא בריך הוא עתה יש לומר
ולפרש מי הוא הנקרא בן להקב"ה, שעליו נאמר ואמ לבנו
יעדנה, פ"י שיזמין לו הקב"ה נשמה קדושה, ואמר פא
חייב כל ההוא דזכי לשלישר שניין ולהלאה בא וראה
כל מי שזכה לקבל בחני נפש כשהגיעה לי"ג שנים ולהלאה,
אקרי בן לכנסת ישראל הרי הוא נקרא בן לכנסת
ישראל שהיא המלכות דעתיות לפי שהוא מקבל ממנו נפש
דעתיות, וכל מן דאיו מבן עשרין שניין ולעליא
זכי בהו וכל מי שהוא מבן עשרים ולמעלה וזה מה
לבחני רוח ע"י מעשו הטובים, אקרי בן לקדשא בריך
הוא הרי הוא נקרא בן להקב"ה שהוא בחינת תפארת
דעתיות לפי שהוא מקבל ממנו רוח דעתיות, וקאי על
זה נאמר בנים אחים ליהו"ה אלהיכם שם בחינה
קוב"ה ושכינתי דעתיות.

בד מטה דוד לשלישר שניין זכה בההוא יומא
דעתל לארכיפסר כשהגיעה דוד לי"ג שנים זכה לקבל
בחני נפש מלכות דעתיות באוטו היום שנכנס לשנת
היום, פדין כתיב או כתוב שדור אמר יהו"ה אמר

בעולם הזה שניי ישבת בו כי כאן אי אפשר להתכלך
בעונות, ולא איה לעלם אחר אחרא ואין רצוני לילכת
לעולם אחר להרכות שכרי, כי אפשר שאפסיד מעט השפע
שייש לי כאן ע"י לכלוך העונות, דתשעבדון בי שישתעבדו
בי שם היצר הרע וכחוויו, ואהא מיליכך באינייה
ואהיה מילוכת בינויים בעונות.

אמר לה קדשא בריך הוא להנשמה, מן יומא
דאתבריאת על דא אתבריאת למשוי בההוא
עולם מן היום שנבראת על זה נבראת לודת ולהיות בעולם
ההוא להתלבש בגוף, כי מעשה התהותנים אין רק לקבל
שכר, אלא הוא גם צורך גובה, כיוון דחמת נשותא כה
כיוון שרואה הנשמה כך, בעל ברחה נחתת ועאלת פמן
בעל כרחה היא יורדת לעולם זהה ונכנסת בגוף התינוק,
ואף על פי ששמעה שירידתה לעולם הוא צורך גובה עכ"ז
היא דואגת שמא תחטא וייה הפק הכוונה לך יורדת בעל
כרחה (כמ"ס זפלקי לוטט סוף פ"ג, ועל כן למא נולד).

ואמר כי אוריתא דיבבת עיטה לכל עולם חמת
הכי התורה הנותנת עצה לכל העולם שרואה
שהנשמה באה לעולם בעל כרחה, אזהירת לבני עולם
ואמרת היא מזהירה לבני אדם ואומרת להם, חמו בפה
חס קדשא בריך הוא עלייכו ראו כמה חס הקב"ה
עליכם, מרגליתא טבא דהנות ליה זיין לכוי למגנא
מורגלית טובה שהיא הנשמה שהיתה לו למללה מכר לכם
בחנם, דתשעבדון בה בהאי עולם כדי שתשתעבדו

אמר אליו בני אתה אני היום ילדתייך, מיי טעמא, דהא מקדמת דנא לא הוה ליה ברא, ולא שראת עלייה נשמטה עללה, דהא בשני ערלה הוה, ובגין כה אני היום ילדתייך, היום ודייל יילדתייך, אני ולא סטרא אחרא פמה דהוה עד השטא, אני בלחוֹדי, בר עשרין שנין מה כתיב בשלמה, (משל ד נ) כי בן קייתי לאבי, לאבי מפש ודייל. ואם לבנו ייעדנה, מבר תליסר שנין ולחלאה, דהא נפקת מרשו דסטרה אחרא דازדמנת ליה.

התורה אינה מתגלית אלא לאוהביה

מלה דאוריתא, לא אתגליאת אלא לגבי רחימאה, ידעת אוריתא דההוא חפיקם דלא אסחר לתרע ביתה כל يومא, מה עבדת, גליאת אנפהא לגבייה מגו היכלא, וארכזיות ליה רמייא, ומיד אהדרת לאטרה ואחתטמרת.

מתוק מדבר

הינו זו דאצילות שהוא אבי על ידי שנtan לי רוח דאצלות. זה שכטוב ואם לבנו ייעדנה שרומו על מבר תליסר שנין ולחלאה מי שהוא בגין יג שנים ולמעלה, דהא נפקת מרשו דסטרה אחרא דازדמנת ליה שהרי או כבר יצא מרשות הסטרה אחרא והיציר הרע שנודמן לו ביום קטעתו ושלט עליו, וכן נקרא בן לנasset ישראל. (דף צז ע"ב - צח ע"א, ובכיאורינו ברך ו עמי שפ- שפח)

התורה אינה מתגלית אלא לאואהבה
מלה דאוריתא לא אתגליאת אלא לגבי רחימאה עניין התורה אינה מתגלית אלא לאואהבה, ידעת אוריתא דההוא חפיקם דלא אסחר לתרע ביתה כל יוםא התורה יודעת שחכם לב שהוא מסביב כל יום אצל שער ביתה, מה עבדת מה עשה התורה, גליאת אנפהא לגבייה מגו היכלא מגלה את פניה אליו מתוך היכלה, וארכזיות ליה רמייא ורומזות לו רמז, ומיד אהדרת לאטרה ואחתטמרת ומיד חזרות למקומה ומסתרת. (דף צט ע"א, ובכיאורינו ברך ו עמי שפ- שפח)

אלוי בני אתה אני היום ילדתייך הינו המלכות הנקראות ג"כ לפעמים בשם הויה, היא אמרה אלוי בני אתה כי אני הום נתמי לך נפש דאצלות לנו נחשב כאלו הום לדתין, Mai טעם מהו טעם הדבר, דהא מקדמת דנא לא הוה ליה ברא כי לפני זה לא היה נקרא בן להשכינה, ולא שראת עלייה נשמטה ערלה הוה לפי נשמה העלונה דאצלות, דהא בשני ערלה הוה לפי שהיה בשני ערלה שהם שנות הקטנות שאו זוכים רק לנפש רוח ונשמה דעתלות בריאה יצירה עשה שם הוא מקום עמידת הקליפות הנקראות ערלה לפי שמחפה על יסוד הקדוש כמו הערלה המחפה על הברית כדי לינק שם, בגין כה ולפיכך כתוב אני ליום ילדתייך פירוש היום ודייל ילדתייך כי הום נתמי לך נשמה חדשה ונחשב כאלו הום לדתין, ומשי' אני הינו השכינה ולא סטרה אחרא פמה דהוה עד השטא ולא אחרא כמו שהיא עד עתה, אלא אני בלחוֹדי בלי אחיזת הסטרה אחרא. בר עשרין שנין מה כתיב בשלמה כשהגיעו שלמה לבן עשרים שנה כתוב בו, שאמר כי בן קייתי לאבי פירושו לאבי מפש ודייל

שבח דא שירתא

וגם רע לימוד הזהור על כולה מועיל להשנה, כי דבריו הרמים לבן מairים פני האדם העוסק, וכהיופך חיליה מאן דמתפרש מיניה כאלו פורש מכלוא, כיון דרשו עליו בימי מאן דמתפרש מרב ר' יוסוף, "והשתא אף על פי שהוא אינו כאן", ודבריו הקדושים צרים אנו למorder, ועל ידם אויל יזכה להשיג דבר מה, תורת הקורש הקדמון, עמ' קב' (טהרת הקורש הקדמון, עמ' קב') כי מעת מעט אגרשנו.

הזהר הקדוש ע"פ "מתוק מידבש" הפירוש הנפלא שהתקבל בכל תפוזות ישראל

פורמט כיס
"ובלכתר בדרכ"
מהדורות ר' יוסוף
אbei בערוגן
[cm 16.5/11.5]

פורמט רגיל [cm 24/17]

פורמט ביזוני - מהדורות ר' העדרש וונבען
[cm 17/12]

